

Pamflet

Núm. 11 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 21 de març del 1936

Les dretes, assedegades de sang

Les dretes tenen set. Si en l'antigor els moments de tragèdia la determinava l'assedegament dels déus, ara són homes sorruts, pobres diables i no déus els qui volen ocasionar el cataclisme.

La setmana passada parlàvem de la guerra que estan preparant, pastant, amb llurs mans matusseres. Avui cal que parlem de fets més tangibles; d'aquests senyorets pinxos que en voler atemptar contra Jiménez de Asúa han assassinat el policia que l'acompanyava.

Les dretes es troben com peix a l'aigua entremig de la sang. Són com vampirs. De temps immemorial és per a elles norma que només una sagnia periòdica del poble pot portar-los repòs i guanys. Ben clar ho han demostrat en tota la Història; bon record n'han deixat darrerament.

Els fets d'Astúries avalen llur temperament. Sang i martiris, quina joia per a elles! Quin gaudi més immens! Com es revoltaven quan l'acció popular els arrencava un condemnat a mort. Amb quin desesper defensaven la presa. I quan se'ls escapava de les mans, quantes acusacions, quantes injúries a qui els havia arrencat la víctima.

Ara no tenen el Poder. Ara ja no poden assassinar sense compromís. Per això es proposen fer-ho d'una manera directa: són partidaris també de l'acció directa. Com a vulgars assaltadors s'han llançat al carrer i esperen la víctima propiciatòria a la cantonada.

La gent d'ordre és així. Perquè els assassins del policia Gisbert i els assassins frustrats de Jiménez de Asúa són els del Front d'Ordre. Junt amb la Lliga anaven del bracet per Barcelona. A la Lliga no li vénen de nou aquests contubernis. Aliada dels carlins durant mols anys, s'aparellà sense cap escrúpol amb els pistolers del Sindicat Lliure i molts dels seus homes en foren capítosts i altres assenyalaven les víctimes que el pistolero havia d'executar.

La gent d'ordre és així. Si us plau per força vol imposar-se. Li han fracassat tots els cops darrers. Amb tota la mala fe es proposava guanyar les eleccions i la intervenció activa del poble li frustrà els propòsits. Amb tota la mala fe intentà persuadir pel cop d'Estat els nuclis militars afectes i la por en la desfeta apaivagà els ànims dels més excitats, que la possibilitat de perdre no entra en els càlculs de molts homes valents. Els fracassos els han determinat a obrar per compte propi i a tot risc.

No excusin llurs actes amb el precedent de la manera d'obrar d'anarquistes i revolucionaris. No poden comparar-se els uns amb els altres. Són quantitats heterogènies que no tenen punt de contacte. Mal fet l'activitat homicida d'aquests darrers. Ho hem dit altres vegades: un home mort és sempre un home

BARRERA

Martí Barrera representa la substància mateixa de Catalunya: és l'obrer. No aquell obrer que tenen preparat tots els partits, fins els més dretans, per a mostrar-lo a l'hora de compromís. No, Barrera és l'obrer en actiu; porta damunt les espatlles dotzenes i dotzenes d'hores de presó. Amic de Salvador Seguí, té arrapada a l'ànima l'ànima de la Confederació. I puja al Govern aportant totes les experiències i totes les esperances de l'obrerisme català. Experiències i esperances de pedra picada. Dures i cantelludes com la pedra picada. Però com ella immortals, desafiant els mals oratges, les tempestes amb què els homes i la natura volen destruir-lo.

mort, no és cap raó ni argument persuasiu d'una doctrina. Una actitud semblant és acte deslleial amb la societat i els homes; en truncar tota convivència anulla el concepte de progrés i civilització. Però si aquests no tenen una atenuació per a llurs actes delictius, tenen una explicació. Acorralats com a feres i com a feres tractats en llurs rebel·lies, no estranya que donin de tant en tant urpades que a tots ens encrueixin. Però llurs rebel·lies cal veure-les també com a producte d'una injustícia que han de sofrir com a classe i quan hom pateix les més grans iniquitats socials, quan hom passa fam i misèria prop de coses sobreres, quan hom obliga a viure en la incultura i primitivisme al costat de les més altes produccions de la civilització, no és fora de la comprensió humana ni de la seva sensibilitat que hom senti impaciències i les presses es manifestin amb actes desordenats.

A les dretes no les excusa cap d'aquestes circumstàncies. Mestresses de tot, amb gaudi de tots els plaers i luxes, flor acaronada de la civilització, no poden reclamar. Però elles reclamen que els altres no reclamin. Volen, exigeixen la conformitat i paciència dels oprimits. Sense aquesta conformitat i paciència llur situació social rebaixa i passen el perill de perdre-la perquè no tenen cap mèrit a gaudir-la.

Amb un automòbil de propietat els falangistes anaven a cometre l'assassinat contra Jiménez de Asúa. Ben vestits, ben peixats no els menava al delictes cap desesper ni cap dignitat social negada. L'assassinat és repugnant i el més antisocial de tots perquè no es proposaven altre fi que continuar amb plena llibertat l'obra antisocial de les dretes espanyoles. Fam, misèria, incultura, incivilitat, aquest és el full de serveis de les dretes espanyoles. Fam, misèria i iniquitats que avui troben ofensa personal i col·lectiva en no poder perpetuar-la. I per això, amb una metralladora i amb l'automòbil preparat per a fugir esperen a la cantonada qui s'oposa a aquesta sembra de malvestats.

Les dretes tenen set de sang i volen fer perdre el to a la Revolució. Volen menar-nos a la lluita incivil que és llur norma i llur prestigi. Saben prou bé que posats els plets en un pla d'incivilitat, la nostra obra justiciera és malaurada.

No han d'ésser elles qui ens reglin la conducta. Prevenim-nos contra llurs parany, destruïm en els inicis llur actuació, però ni un sol moment no detinguem el nostre carro triomfal. I si ells porten pressa per a desbaratar-nos, més en portem nosaltres per a arribar a terme. Apressem-nos que com més aviat arribarem a la meta més aviat malaurarem llurs propòsits.